

5) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedaż spółdzielni budownictwa mieszkaniowego domu wielomieszkaniowego już zamieszkanego, obejmującego powyżej 20 lokali, może nastąpić, gdy wyrazi na to zgodę co najmniej 80% wszystkich najemców, a domu obejmującego do 20 lokali, gdy wyrazi na to zgodę ponad 50% wszystkich najemców.”;

6) po art. 15 dodaje się art. 15a i 15b w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. W domach wielomieszkaniowych stanowiących własność Państwa mogą być wyodrębnione poszczególne samodzielne lokale i sprzedawane najemcom tych lokali jako przedmiot odrębnej własności z równoczesnym oddaniem im w użytkowanie wieczyste ułamkowej części terenu, na którym położony jest budynek. Przepisy art. 14 ust. 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie.
2. Część budynku i inne urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali, stanowią współwłasność właścicieli lokali w częściach ułamkowych odpowiadających stosunkowi powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej budynku. W tym samym stosunku określa się ułamkową część terenu oddawanego w wieczyste użytkowanie nabywcy lokalu.

Art. 15b. Lokale w budynkach wymienionych w art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 15a ust. 1 wyłącza się spod publicznej gospodarki lokalami przy odpowiednim stosowaniu przepisów ustawy o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych.”;

7) w art. 16:

a) w ust. 2 wyraz: „domów” w drugim wierszu zastępuje się wyrazami: „budynków i lokali”, a na końcu tego ustępu dodaje się wyrazy: „a ponadto zasady ustalania wysokości kosztów eksploatacji i remontów bieżących oraz kapitalnych obciążających właścicieli lokali stanowiących odrębną własność w budynkach wielomieszkaniowych, sposób zarządzania takimi budynkami i warunki przeniesienia przez nabywców tych lokali ich własności na rzecz osób trzecich.”;

b) w ust. 3 wyraz: „domów” w ostatnim wierszu zastępuje się wyrazami: „budynków i lokali”;

8) w art. 17:

a) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Warunkiem sprzedaży przez Państwo domu mieszkalnego osobom określonym w ust. 1, w

którym znajduje się wolny lokal mieszkalny, jest oddanie przez nabywcę dotychczas zajmowanego lokalu mieszkalnego, podlegającego przydziałowi przez organ lokalowy, zakład pracy lub spółdzielnię budownictwa mieszkaniowego do dyspozycji tych jednostek.”;

b) dotychczasowy ust. 3 otrzymuje kolejną numerację 4;

9) w art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb wyznaczania budynków i lokali do sprzedaży oraz tryb składania wniosków o oddanie terenu w użytkowanie wieczyste i sprzedaż budynków i lokali.”;

10) w art. 41 ust. 2 po wyrazach: „grunty zabudowane budynkami wymienionymi w art. 12” skreśla się wyrazy: „ust. 1” i dodaje się wyrazy: „oraz grunty przeznaczone pod budowę takich budynków”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. Najemcom lokali w domach obejmujących do 20 lokali, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy o gospodarce terenami w miastach i osiedlach, którzy nie przystąpią do spółdzielni, dostarczone zostaną lokale zastępcze równorzędne pod względem wyposażenia technicznego i odpowiadające normom zaludnienia; przekwaterowanie z lokalu samodzielnego może nastąpić jedynie do takiego lokalu. Lokale zastępcze dostarcza organ do spraw lokalowych przydzielnicy właściwej rady narodowej.

2. Najemcy lokali, którzy nie skorzystają z możliwości przekwaterowania do lokali zastępczych, opłacają czynsz najmu odpowiadający opłatom uiszczanym przez członków spółdzielni.

3. Jeżeli najemcy, którzy nie skorzystali z możliwości przekwaterowania do lokali zastępczych, nie opłacają czynszu określonego w ust. 2 przez okres dłuższy niż dwumiesięczny i mimo udzielenia im dodatkowego terminu miesięcznego z uprzedzeniem o przekwaterowaniu nie uiszczą zaległego czynszu, podlegają przekwaterowaniu do lokali zastępczych określonych w ust. 1.”

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od jej ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

194

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych.

Art. 1. W ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaczonego przez związek wyznaniowy wymagana jest

zgoda właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu przydzielnicy wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), wyrażona po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).

4. O zamknięciu cmentarza decyduje właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu prezydium rady narodowej miasta (dzielnicy), osiedla lub gromady, na terenie której cmentarz ma ulec zamknięciu, po zasięgnięciu opinii właściwego wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).";
- 2) w art. 2 ust. 1 wyrazy: „właściwych do spraw gospodarki komunalnej” zastępuje się wyrazami: „właściwych do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska”;
- 3) w art. 6:
- a) w miejsce ust. 1 tworzy się ust. 1—3 w brzmieniu:
- „1. Użycie terenu cmentarnego po zamknięciu cmentarza na inny cel nie może nastąpić przed upływem 40 lat od dnia ostatniego pochowania zwłok na cmentarzu. Po upływie powyższego terminu właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może wydać decyzję o użyciu terenu cmentarnego na inny cel zgodny z planem zagospodarowania przestrzennego.
2. Użycie terenu cmentarnego na inny cel jest dopuszczalne pod warunkiem zachowania pamiątek wartości historycznej, archeologicznej lub artystycznej. Pamiątki te mogą być przeniesione w odpowiednie miejsce za zezwoleniem wojewódzkiego konserwatora zabytków. Jeżeli cmentarz lub jego część są wpisane do rejestru zabytków, użycie terenu na inny cel wymaga zgody Ministra Kultury i Sztuki.
3. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może w przypadkach wyjątkowej potrzeby ze względów użyteczności publicznej zezwolić na użycie terenu cmentarza na inne cele przed upływem 40 lat.”
- b) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 4;
- 4) w art. 7 dodaje się nowy ust. 6 w brzmieniu:
- „6. W istniejących grobach murowanych dopuszcza się chowanie zwłok osób zmarłych w ciągu 20 lat po wydaniu decyzji o zamknięciu cmentarza. Przy zmianie przeznaczenia terenu cmentarnego przepis art. 6 ust. 4 ma zastosowanie również do zwłok pochowanych w tym dwudziestoletnim okresie.”;
- 5) w art. 11 ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:
- „5. Jeden z egzemplarzy karty zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu, przedstawia się administracji cmentarza w celu pochowania zwłok, drugi zaś służy do celów statystycznych.
6. Na pochowanie zwłok bądź przekazanie ich szkołom wyższym wymagane jest uprzednie stwierdzenie zgonu i jego przyczyn w karcie zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu.”;
- 6) w art. 14:
- a) w ust. 1 wyrazy: „na odległość nie więcej niż 30 km” zastępuje się wyrazami: „na odległość nie więcej niż 60 km”;
- b) ust. 2 i 4 otrzymują brzmienie:
- „2. Przewożenie zwłok i szczątków w obrębie Państwa na odległość dalszą, przewożenie koleją, samolotami i statkami na wszelką odległość oraz wywożenie poza granice Państwa może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia:
- 1) zakładu służby zdrowia lub zakładu pomocy społecznej, jeżeli zgon nastąpił w takim zakładzie,
- 2) lekarza stwierdzającego zgon — w innych przypadkach.
4. W przypadku śmierci na skutek choroby zakaźnej, wymienionej w wykazie ustalonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, zezwolenie na przewóz zwłok (ust. 1, 2 i 3) nie może być udzielone przed upływem 2 lat od dnia zgonu. Wyjątki od tej zasady mogą być czynione przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, który może uprawnienia te przekazać wojewódzkim inspektorom sanitarnym (inspektorom sanitarnym miast wyłączonych z województw).”;
- 7) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Ekshumacja zwłok i szczątków może być dokonana:
- 1) na umotywowaną prośbę osób uprawnionych do pochowania zwłok za zezwoleniem powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego,
- 2) na zarządzenie prokuratora lub sądu,
- 3) na podstawie decyzji powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego w razie zajęcia terenu cmentarza na inny cel.”;
- 8) art. 18 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 18. 1. Kto narusza przepisy niniejszej ustawy lub rozporządzeń wydanych na jej podstawie podlega karze aresztu lub grzywny.
2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.”;
- 9) w art. 20 skreśla się ust. 2 oraz oznaczenie ust. 1;
- 10) w art. 21 ust. 1 wyrazy: „właściwe dla spraw gospodarki komunalnej” zastępuje się wyrazami: „właściwe do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska”.
- Art. 2.** Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji ustępów i punktów.
- Art. 3.** Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1972 r.
- Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*